

HOOFDSTUK 2: De tuin

Op een zonnige dag zitten Wara en Milos voor het raam te kijken naar alles wat rondvliegt, en luisteren ze naar het gefluit van de vogeltjes.

De rust wordt verstoord door hun baasjes. Zij maken namelijk een gat in de deur. Ze maken daarbij zoveel lawaai, dat Milos en Wara onder de zetel kruipen en met hun pootjes hun oortjes beschermen. Waarom maken ze een gat in de deur? vraagt Milos zich af.

Na uren oorverdovend lawaai van gezaag en getimmer, roepen de baasjes: 'Milos, Wara, kom maar tevoorschijn.' Heel voorzichtig kruipen de beide katjes van onder de zetel uit en zien ze een luik in de deur.

Wat is dat? denken beide katten.

De baasjes wapperen met het luikje. 'Jullie mogen naar buiten,' zeggen ze.

Milos gaat als eerste snuffelen aan het luikje. 'Milos, ik wil ook kijken!' zegt Wara ongeduldig. 'Je staat in de weg.' Wara duwt Milos door het luikje zodat ze zelf ook kan kijken.

'Hé, wat doe je nu?!' Maar Milos is al snel afgeleid door een vlinder die rond zijn kopje fladdert.

Met een twijfelende blik gaat Wara door het luikje de tuin in. Wara gelooft haar ogen niet: zoveel bloempjes, bijtjes en vogeltjes. De tuin

lijkt plots veel groter, denkt Wara. Zoveel geurtjes die haar neus passeren. 'Dit lijkt wel een droom!' zegt ze.

Ze gaat eerst op het terras snuffelen en ze strekt haar rug. Dan wandelt ze naar de rand van het gras en begint daar te snuffelen. Voorzichtig zet ze een pootje in het gras. Het gras kriebelt. Ze trekt haar poot weg en giechelt van de kriebels. Ze is zo nieuwsgierig dat ze nog eens haar poot in het gras zet en al snel volgen de andere pootjes ook. Een vlieg snelt net voorbij haar snoetje en raakt daarbij een van Wara's snorharen. Dit is wel heel interessant en het zoemt, denkt ze. Ze springt en rent achter de vlieg aan. Maar helaas is de vlieg te snel en krijgt Wara hem maar niet te pakken. Algauw is ze de vlieg beu. Ondertussen rent ze tegen een fonteintje aan. Ze denkt: wat is dit? Het maakt geluid en het water komt van alle kanten. Ze steekt haar poot in de fontein en spat het water in het rond.

Plots, uit het niets wordt ze spelend aangevallen door Milos. 'Tikkie, jij bent hem,' roept hij, terwijl ze beide achter elkaar aan rennen.

Na een tijdje vallen ze beide neer op het gras. Buiten adem zegt Wara: 'Wat is het hier toch een paradijs waar we wonen. De bijtjes die van de ene bloem naar de andere bloem vliegen. De vogeltjes die fluiten.'

Na een hele dag buiten spelen, wordt het donker en roepen de baasjes Milos en Wara naar binnen. Ze krijgen lekker eten en vallen daarna al geeuwend neer in hun manden. 'Wara, gaan we morgen weer buiten spelen?' vraagt Milos.

'Ja, maar nu gaan we onze ogen sluiten en slapen.' Ze wensen elkaar een goede nachtrust toe en vallen dan direct in slaap, uitgeput van al dat spelen.

De volgende dag is Milos als eerste wakker. Hij zit ongeduldig te wachten op zijn eten, zodat hij snel weer naar buiten kan. Met

piepkleine oogjes kijkt Wara Milos aan. Ze kijkt boos. 'Ssst, ik wil nog slapen,' zegt ze, terwijl ze Milos een tik geeft met haar poot.

Milos kijkt boos naar Wara en zegt: 'Je hebt al heel de nacht kunnen slapen. Het is tijd om op te staan.' Milos springt enthousiast van de krabpaal op de hoogste kast en springt er dan weer af. Hij rent heen en weer door de kamer. Hij springt van de ene zetel naar de andere.

Wara is het stilletjes aan beu en roept heel hard: 'Kan je eens rustig zijn! Het is nog veel te vroeg.' Maar Milos trekt zich er helemaal niets van aan en blijft rennen. Wara kruipt in een bolletje in haar mandje en mikt. Ze legt haar poten gekruist over haar ogen en probeert nog wat te rusten.

Voetstappen op de trap. De deur gaat open en dan zien de baasjes Milos in de keuken, hij wacht op het eten. Zo snel als de baasjes de eettoren vullen, zo snel is het eten alweer naar binnen geschrokt. Terwijl hij de tuin in rent, wordt Wara langzaam wakker en geniet ze van de aaitjes van haar baasjes terwijl ze zich uitrekt in haar mandje.

Milos roept Wara: 'Kom naar buiten.'

Wara komt met een zuur gezicht uit haar mandje, al mikkend zegt ze: 'Laat mij toch eens wakker worden.' Ze loopt naar haar bakje om te eten en te drinken.

Na veel gezeur van Milos gaat ze via het kattenluikje naar buiten. Ze ziet Milos in het gras rollebollen. Ze wandelt het terras op en vindt een plekje in de zon. Daar geniet ze van de warme zonnestrallen die op haar vachtje vallen.

Milos roept haar, maar ze reageert niet. Milos roept haar nogmaals. Geen reactie.

Milos sluipt zachtjes dichterbij en roept dan heel hard: 'WARA!'

Wara schrikt zo erg dat het lijkt of haar hart in haar keel zit. Ze zegt: 'Mag ik niet even rusten?'